

[Aksel Larsen.]

zisme i Tyskland i fremtiden; det har bl. a. såvel Adenauer som Ollenhauer erklæret. Ja, men det drejer sig ikke om, hvad man erklærer nu. Det drejer sig om, hvad der vil vise sig at blive tilfældet. Just fornylig kom det frem, at i Herders håndbog — et værk, der udkommer regelmæssigt i Vest-tyskland — har man i den første udgave efter krigen fastslået, at nazismen vandt frem takket være støtten fra storindustrien; i den ny udgave, der lige er kommet, er denne sætning slettet. Det drejer sig ikke om, hvorvidt man i Tyskland officielt bekender sig til nazismen; det drejer sig om, hvorvidt man vil være sindet at føre den politik, som nazismen førte, og denne politik var en krigspolitik. Man har lov til, og man har pligt til at nære frygt for, hvordan det går, når man først giver dem lov til at opruste.

Statsministeren udtalte sig om folkeafstemning og brugte igen som argument mod folkeafstemningskravet, at Tyskland vil blive oprustet, enten vi siger ja eller nej. Ja, men det er jo ikke noget argument imod at lægge sagen ud til folkeafstemning. Det er heller ikke noget argument for, at folketinget ubetinget skal sige ja, for selvom der skulle være nogen, der har lyst til at hænge os, har vi ikke pligt til selv at spinde rebet og knytte løkken og stikke hovedet ind. Det, vi skal tage stilling til her, er, om vi skal sige ja til tysk genoprustning, og der tror jeg det lønner sig at sige nej. Om det skal ske ved en folkeafstemning, det kan vi have forskellige meninger om, men hvis de, der her er sindede at stemme for Parisaftalerne, mener, at de har folkeflertallet med sig, så begriber jeg ikke, at de er så bange for en folkeafstemning.

Jeg har på foranledning af statsministeren selv måttet citere, hvad han sagde i sin fremsættelsestale, hvilket han nu forsøger at bortforklare, idet han siger, at Tyskland vil blive oprustet, enten vi siger ja eller nej, og at det var det, statsministeren mente med sine udtalelser om vort forhold til NATO. Ja, jeg bliver nødt til igen at citere, hvad der findes aftrykt på sp. 3161 i folketings-tidende for i år. Statsministeren har der sagt:

„Uanset hvorledes man formulerede spørgsmålet til vælgerne, ville en folkeafstemning i realiteten komme til at dreje

sig ikke om Tysklands, men om Danmarks forhold til NATO“.

Det kan overhovedet ikke misforstås, hvad statsministeren sagde i sin fremsættelsestale, og hvad han mente, og jeg synes, han skulle lade være med at forsøge på at bortforklare det.

Dernæst er statsministeren vred over, at „Land og Folk“ har refereret noget, han har sagt i Næstved, og en mand, der har uret, har som bekendt ret til at være vred. Hvad er det, „Land og Folk“ har refereret? Vi har refereret, at statsministeren i Næstved har sagt, at det var pjat at kræve folkeafstemning. Det er statsministeren vred over, og det er et bevis på, hvor løgnagtigt „Land og Folk“ er, at vi har kunnet skrive noget sådant, for det, statsministeren har sagt i Næstved, er nemlig kun, at det er pjat at forlange folkeafstemning. Jeg synes, at en statsminister vanskeligt kan komme længere ned i sin argumentation fra denne talerstol, end vor nuværende statsminister er kommet. Naturligvis har befolkningen i dette land en ideel ret til at ønske og kræve folkeafstemning om vigtige sager, også om det ikke formelt står i grundloven; selvfølgelig har den det. Men det viser, hvor statsministeren er henne, når han betegner et så udbredt folkeønske som pjat.

Statsministeren undlod iøvrigt med flid at komme ind på det meste af, hvad jeg har beskæftiget mig med i min tale. Han har påstået, at den var ensidig og demagogisk, og jeg ved ikke hvad, og jeg er mig bevidst, at jeg netop har holdt en så strengt saglig tale, som det overhovedet var muligt. Men jeg er også klar over, at de argumenter, jeg fremførte, ønsker man helst ikke at beskæftige sig med; derfor påstår man blot, at jeg har argumenteret uvederhæftigt, og så forsøger man at bevise det ved at gribe et par enkelte ting ud af min timelange tale. Det, statsministeren gjorde, var at gribe dette ud om Parisaftalernes bestemmelse om begrænsning og kontrol.

Endvidere var statsministeren yderst fornærmet over den måde, jeg havde omtalt de såkaldte britiske garantier på. Jeg forstår ikke, at han kan være fornærmet over det. Jeg har ikke sagt noget ondt om Storbritannien i det, jeg sagde her; jeg har blot sagt det, som er en kendsgerning, og som iøvrigt også blev bekræftet ved det ci-